

У 1990-х роках основними науковими напрямами досліджень Л.П. Кавуненко стали трансформаційні процеси у сфері наукової діяльності, державне управління наукою, науково-технологічна політика, екологічні аспекти впливу науки, оцінювання науково-технологічного потенціалу, а також міжнародне науково-технологічне співробітництво та інтеграція української науки в європейський дослідницький простір.

Нестримний потяг до творчості, внутрішня потреба у популяризації науки, вміння вести за собою молодь стали характерними рисами Лідії Пилипівни як ученого. Протягом останніх років вона керує підготовкою магістерських робіт студентів Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка і дисертаційних робіт аспірантів. Під її керівництвом п'ять молодих учених вже успішно захистили кандидатські дисертації.

Завдяки наполегливій організаційній роботі ювіляра у Києві протягом багатьох років за підтримки ЮНЕСКО та інших міжнародних організацій успішно проводились наукові форуми за участю провідних учених і організаторів науки з багатьох країн світу.

Лідія Пилипівна робить неоціненний внесок у зміцнення авторитету Інституту досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва через активну участь у міжнародних наукових форумах, конференціях і неформальне спілкування; вона плідно працювала у декількох міжнародних проєктах 6-ї та 7-ї Рамкових програм Європейського Союзу та проєктах Державного фонду фундаментальних досліджень України. Л.П. Кавуненко є членом Європейської асоціації з питань науки і технологій (з 1994 р.) та входить до складу редакційної колегії міжнародного журналу «*Technological Learning, Innovation and Development*».

У 2016 році Л.П. Кавуненко працювала як запрошений іноземний експерт в Інституті науково-технічної стратегії Академії наук провінції Цзянсі КНР та виступала з лекціями з проблем науково-технологічної та інноваційної політики.

Ювіляр є автором понад 200 наукових публікацій в Україні та за кордоном, серед яких помітним явищем стала монографія «*Предопределенность и неожиданность. Научоведческие очерки о лидерах цитирования в области истории науки и техники*» (2020, М.: ЮНИТИ-ДАНА, у співавторстві з Т.М. Велентейчик), яка доводить високу компетентність Л.П. Кавуненко як історика науки.

До 80-річчя В.П. Соловйова

14 жовтня цього року виповнилося 80 років члену редколегії нашого журналу В'ячеславу Павловичу Соловйову — доктору економічних наук, кандидату технічних наук, професору, заслуженому діячу науки і техніки України, який з дивовижною працездатністю продовжує активно працювати в українській науці, є заступником директора ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України» і керівником Центру інновацій та технологічного розвитку.

В'ячеслав Павлович Соловйов народився 14 жовтня 1941 року в с. Тоцьке Оренбурзької обл., але його

професійне та наукове зростання відбулося в Україні, з якою він пов'язав усе своє життя. Протягом чотирьох років після закінчення Куйбишевського політехнічного інституту В.П. Соловійов працював у Куйбишевському філіалі Центрального конструкторського бюро експериментального машинобудування, заснованого С.П. Корольовим, де займався розрахунком вихідних даних для розробки систем управління ракетно-космічними комплексами.

З 1968 року В'ячеслав Павлович працював у Інституті кібернетики АН УРСР. Тут він пройшов шлях від аспіранта до заступника завідувача науковим відділом. Ставши аспірантом М. Амосова, він увійшов до його наукової школи та успішно захистив дисертацію з біологічної кібернетики. Саме В'ячеслав Павлович працював над створенням математичної моделі водно-сольового обміну, що допомогло відомому хірургу М. Амосову розробляти моделювання фізіологічних систем організму. В'ячеслав Павлович входив до наукової школи медичної кібернетики, яка вперше у 70-х роках ХХ ст. наблизилася до розробки «штучного інтелекту».

В 1991 році В.П. Соловійов очолив науковий відділ Центру досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України. В цей період він зацікавився дослідженнями синергетичних ефектів економічного зростання внаслідок інноваційних змін у сфері економіки і незабаром став визнаним фахівцем з наукознавства та інноватики, захистив докторську дисертацію. Йому вдалось не тільки істотно поглибити теоретичне осмислення інноваційної діяльності як системного процесу, а й зробити значний внесок у вдосконалення законодавства і розробку практичних заходів, спрямованих на створення в Україні інноваційної інфраструктури. Він був одним із ключових розробників агротехнопарку «Броди», брав участь у створенні Трускавецького валеологічного інноваційного центру, очолював міжвідомчі групи з підготовки проекту Закону України «Про наукову та науково-технічну експертизу» (1995 р.) та Указу Президента України «Про заходи зі створення на території України технопарків й інших інноваційних структур» (1996 р.). У 1995—1999 рр. він входив до Міжвідомчої координаційної ради Кабінету Міністрів України з питань організації та функціонування технопарків й інноваційних структур інших типів, був консультантом Комітету Верховної Ради України з питань науки та освіти.

В'ячеслав Павлович опублікував понад 400 наукових праць, серед яких 25 монографій. Упродовж багатьох років і дотепер він є керівником багатьох наукових проєктів та активно навчає молоде покоління науковців.

Редакція журналу та колектив ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України» вітають наших ювілярів і щиро бажають їм міцного здоров'я та плідної праці у здійсненні творчих задумів.